

OMVÄNDELSE: EN NÖDVÄNDIGHET FÖR ATT BLI FRÄLST?

ÖVERSIKT

I. INLEDNING

II. OMVÄNDELSE: EN NÖDVÄNDIGHET FÖR ATT BLI FRÄLST?

A. Bakgrund

1. Tre uppfattningar om omvändelse
2. Betydelsen av omvändelse

B. Användningen av omvändelse i Gamla testamentet

C. Användningen av omvändelse i Nya testamentet

1. I Evangelierna

- a. I Johannes döparens undervisning
- b. I Jesu undervisning
- c. I Jesu möten med människor
- d. Ingen skillnad mellan en sant troende och en lärjunge
- e. Ett svar på argumenten ifrån Johannesevangeliet

2. I Apostlagärningarna

3. I Breven

4. Sann tro kommer att medföra uthållighet och en förändrad livsstil

D. Sammanfattning av hur man behandlat omvändelse i kyrkohistorien

E. En maning till att återvända till den historiska, klassiska uppfattningen om omvändelse

III. AVSLUTNING

INLEDNING

Varför förkunnas omvändelse knappast längre i predikstolarna? Tendensen i dagens sökarvänliga rörelse i kyrkan är att ta bort korset och allt som är stötande i evangeliets budskap. Varför ersätts Bibelns budskap med underhållning och urvattnad förkunnelse? Har pastorerna blivit mer intresserade av att få de största möjliga kyrkorna, istället för att förkunna sanningen och bry sig om var människor ska hamna i evigheten? A.W. Tozer sa:

Jag är helt säker på att läran om frälsning utan omvändelse har sänkt församlingens moraliska standard och skapat massvis av bedragna religiösa bekännare, som felaktigt tror att de är frälsta, när de faktiskt är förgiftade av bitter galla och bundna med orättfärdighetens band. (1)

Det är inte bara så att de flesta kyrkor har slutat med att förkunna omvändelse, utan många teologer har också börjat att bestrida den klassiska läran, att omvändelse från synd är en nödvändighet för att bli frälst, genom att antingen förneka dess nödvändighet eller att omdefiniera innebörden av den. Paulus uppmaning till de troende i Rom att ”anpassa er inte efter den här världen” (Rom. 12:2), är lika tillämplig på dagens kristenhet. (2) Kristna bör återvända till den Bibliska läran, att omvändelse från synd är en nödvändighet för att bli frälst!

OMVÄNDELSE: EN NÖDVÄNDIGHET FÖR ATT BLI FRÄLST?

Bakgrund

Tre uppfattningar om omvändelse

När Jesus vandrade på jorden uppmanade han människor: "Omvänd er och tro evangelium!" (Mark. 1:15). Förkunnade Jesus ett falskt evangelium? Naturligtvis inte! På nittonhundratalet började en grupp teologer att bestrida den klassiska, historiska kristna läran, att omvändelse från synd är en nödvändighet för att bli frälst. Lewis Sperry Chafer, som började att göra denna uppfattning allmänt känd, sa: "Nya testamentet tvingar inte omvändelse på den ofrälste som ett villkor för att han ska bli frälst." (3) Denna nya doktrin som kallas "easy believism" ("det är lätt att bli frälst, det är bara att tro") av dess motståndare, påstår att det enda villkoret för att bli frälst är att tro. I slutet av 1980-talet gav John F. MacArthur ut boken *The Gospel According to Jesus*, i vilken han försvarade den klassiska kristna uppfattningen om omvändelse. Detta startade en stor debatt, "The Lordship debate" (debatten om Jesu herravälde), där MacArthurs motståndare började att kalla hans och den klassiska kristna läran om omvändelse "Lordship salvation" (frälsning genom Jesu herravälde). I denna debatt finns det tre uppfattningar om omvändelse, *Lordship* (omvändelse från synd är nödvändigt för frälsning), *No-lordship* (Omvändelse innebär bara ett förändrats sätt att tänka om Jesus) och *Radical No-lordship* (Omvändelse har inget att göra med frälsningen).

Lordship eller den klassiska, historiska kristna uppfattningen om omvändelse sammanfattas på ett bra sätt av MacArthur: "Omvändelse är att vända sig bort från synden. Det är inte en gärning utan en nåd som Gud ger. Omvändelse är en förändring i hjärtat, men sann omvändelse kommer också att medföra ett förändrat liv". (4) Det är denna uppfattning som kommer att försvaras i denna avhandling.

Uppfattningen *No-Lordship* förespråkar att omvändelse inte är en del i människans frälsning, utan bara är ett förändrat sätt att tänka om Kristus. De som hävdar denna uppfattning påstår att tro är en synonym till omvändelse, och att omvändelse inte är avsedd att vara en del av evangeliets budskap. En av dess mest berömda anhängare, Charles C. Ryrie, har sagt angående Jesu uppdrag till lärjungarna att predika omvändelse och syndernas förlåtelse (Luk.

24:47): "När Lukas framställer den stora missionsbefallningen använder han omvändelse som liktydigt med att tro på Kristus." (5) Uppfattningen *No-Lordship* är den vanligaste bland dem som bestrider den klassiska kristna uppfattningen om omvändelse.

Uppfattningen *Radical No-lordship* går ett steg längre, genom att påstå att omvändelse absolut inte har något att göra med frälsning. Denna uppfattning anförs av Zane Hodge som har sagt:

Även om sann omvändelse kan föregå frälsning... behöver det inte vara så. Och därför att den inte är nödvändig för frälsningen som sådan, är den inte på något sätt ett villkor för att denna ska äga rum. (6)

Förespråkarna för denna uppfattning säger att omvändelse inte har något att göra med frälsningen.

Omvändelsens innebörd

Om omvändelse bara vore en synonym till tro, då skulle inte alla de Bibelställen som talar om både omvändelse och tro tillsammans vara begripliga. Jesus skulle t.ex. i Markus 1:15 ha sagt: "Tro och tro evangelium!", i stället för: "Omvänd er och tro". Historisk kristendom har alltid gjort en skillnad mellan omvändelse och tro. Det finns två aspekter av Bibelns undervisning om omvändelse som hör ihop som siamesiska tvillingar. De är olika men oskiljaktiga. Wayne Grudem har sagt:

Bibeln framställer omvändelse och tro tillsammans som olika aspekter av att man kommer till Kristus för att bli frälst. Det är inte så att en människa först vänder sig bort från synden och sedan tror på Kristus, eller först tror på Kristus och sedan vänder sig bort från synden, utan snarare att båda handlingarna inträffar samtidigt. När vi vänder oss *till* Kristus för att vi *ska* bli frälsta från våra synder, vänder vi oss på samma gång *bort från* de synder som vi ber att Kristus ska frälsa oss från. (7)

De som bestrider att omvändelse från synd är en nödvändighet för att bli frälst, brukar vanligtvis anklaga dem som undervisar om detta, att de predikar frälsning genom gärningar, när Bibeln i själva verket lär att omvändelse är en gåva från Gud. De hävdar oftast att omvändelse inte är samma sak som tro, då föregår omvändelsen tron och frälsningen skulle vara baserad på gärningar. Omvändelsen skulle då ske i den gamla syndanaturen och den fallna människan har ingen förmåga att omvända sig. Detta är felaktigt, därför att Bibeln lär att både omvändelse (Apg. 5:31; 11:18; 2 Tim. 2:25) och tro (Apg. 13:48; 14:27; Ef. 2:8-9; Fil. 1:29; Hebr. 12:2; 2 Petr. 1:1) är Guds gåvor av nåd och utan att Gud gör det möjligt kan ingen komma till honom (Joh. 6:44; Rom. 3:11; 1 Kor. 2:14; Ef. 2:1-5).

Å andra sidan uppmanar Bibeln icke-kristna att omvända sig från sina synder (Apg. 8:22; 14:15; 17:30; 26:20) och tro på evangeliet (Mark. 1:15; Apg. 16:31). Augustus H. Strong har på ett bra sätt beskrivit frälsningen i följande uttalande:

Frälsningen är den frivilliga handling som äger rum i syndarens sinne, i vilken han, å ena sidan, vänder sig från synden, och å andra sidan till Kristus. Den förra eller negativa delen i frälsningen, att man vänder sig från synden, kallar vi omvändelse. Den senare eller den positiva delen i frälsningen, att man vänder sig till Kristus, kallar vi tro. (8)

Omvändelse innebär inte att en människa ska förändra sitt liv, innan hon kan komma till Gud, men följden av omvändelsen kommer att innebära ett förändrat liv. Omvändelse är något som äger rum vid ett tillfälle, när en människa, genom att Gud i sin nåd gör det möjligt, släpper taget om de synder som hon håller fast vid och på samma gång griper tag i Kristus som sitt enda hopp för att bli frälst. Men det slutar inte med det. Sann omvändelse är inte något som bara sker vid ett tillfälle, utan den fortsätter genom hela livet hos den som är en sant troende (jfr. Kol. 1:23; Hebr. 3:6,14; 1 Joh. 1:9). Wayne Grudem har på ett bra sätt beskrivit omvändelse som "en uppriktig sorg över synden, att man ger upp den, och en ärlig utfästelse att överge den och vandra i lydhet för Kristus." (9) Utan den klassiska förkunnelsen om omvändelse blir evangeliet förvringt!

Användningen av omvändelse i Gamla testamentet

Undervisningen i Gamla testamentet bekräftar tydligt att omvändelse är mer, än att man bara inser sin synd. Den innebär också att man vänder sig från synden. I Gamla testamentet används huvudsakligen två ord för omvändelse, *naham* och *shuwb*. *Naham* innebär att "sörja, omvända sig, ångra sig, låta trösta sig och trösta" (10) och följs ofta av en förändrad inriktning och livsstil. *Shuwb* innebär att vända om eller vända åter, och används i Gamla testamentet för att vända sig från synden och att vända sig till Gud. Gamla testamentet är fullt av ställen som lär att omvändelse från synd är en nödvändighet för att bli frälst. Jesaja 55:1-8 undervisar tydligt om detta. I vers sju står det: "Den ogudaktige må överge sin väg, den orättfärdige sina tankar och vända om till HERREN, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall ge mycken förlåtelse." Gamla testamentet undervisar både att Gud omvänder människor från synden till sig själv (Ps. 80:7; Jer. 31:18; Klag. 5:21), och att människor omvänder sig själva från synden till Gud (Ordspr. 28:13; Jes. 59:20; Hes. 14:6; 33:9,11; Joel 2:12-14). Ett bra exempel på omvändelse i Gamla testamentet är Jonas förkunnelse för folket i Nineve (Jona 3:1-10). Som en följd av Jonas förkunnelse uppmanade kungen i Nineve var och en i folket, att "vända om (*shuwb*) från sin onda väg och från den orätt han gör (Jona 3:8). När Gamla testamentet talar om omvändelse, talar det inte bara om ett förändrat sätt att tänka på Gud, utan att man vänder sig från synden till honom.

Användningen av omvändelse i Nya testamentet

I Nya testamentet används tre ord för att undervisa om omvändelse, *metanoia* (verb. *metanoeo*), *metamelomai*, och *epistrophe* (verb. *epistrepho*). *Metanoia* kommer av *meta* och *nous* och betyder bokstavligen sinnesändring, men mer än det uttrycker det en förändring av mål och mening. Enligt W.E. Vine uttrycker det,

utom i några få verser, alltid omvändelse från synd. (11) Den grekiske forskaren Spiros Zodhiates har sagt att *metanoia* "i ett religiöst avseende innebär gudfruktig sorg över otro och synd och att man vänder sig från detta till Gud och Kristi evangelium" (12) Kenneth S. Wuest har sagt angående *metanoia* : "Detta innebär inte bara att man förändrar sin inställning till och uppfattning om synd, utan också att man överger den." (13) *Metanoia* är mer än ett förändrat sätt att tänka, det innefattar intellektet (2 Tim. 2:25), känslan (2 Kor. 7:9-10) och viljan (Apg. 8:22). (14) *Metamelomai* innebär att sörja, att känna ånger och att man ändrar sitt sätt att tänka. Det förekommer bara i fem verser i Nya testamentet och betonar känslomässig ånger. Ordet används för att beskriva Judas ånger (Matt. 27:3) och innebär inte nödvändigtvis sann omvändelse. Det tredje ordet *epistrophe* innebär att vända om och att återvända och används i Nya testamentet med avseende på oomvända människor, för att de både skulle vända sig bort från synden och vända sig till Gud (Apg. 3:19, 26; 14:15; 16:20; 1 Tess. 1:9).

Som vi kan förstå av betydelsen av orden för omvändelse i både Gamla och Nya testamentet och hur de används, är det omöjligt att komma fram till slutsatsen att Bibeln undervisar frälsning utan omvändelse från synd utan att förvränga Bibeln. Både i Gamla och Nya testamentets språkbruk är det tydligt, att det är omöjligt att tala om att vända sig till Gud, utan att man vänder sig bort från synden.

I Evangelierna

Undervisningen om omvändelse är central i evangelierna. Johannes döparen, Jesus och lärjungarna uppmanade alla att omvända sig. Omvändelse är kärnpunkten i evangeliets budskap. När lärjungarna fick sitt uppdrag av Jesus, uppmanade han dem att predika omvändelse (Luk. 24:46-47, jfr. Mark. 6:12; Luk. 10:13-16).

Johannes döparens undervisning

Johannes döparen var en föregångare som kom för att bereda vägen för Messias (Mark. 1:2-3). Hans förkunnelse och dop till omvändelse avsåg att förbereda folket för Kristi ankomst. Han sa:

”Omvänd er, ty himmelriket är nära” (Matt. 3:2)! Hans maning till omvändelse innebar inte bara att människorna skulle ändra uppfattning om vem Kristus är, utan innebar en förändring av hur de levde, att de skulle vända sig bort från sina synder. Han sa: ”Bär då sådan frukt som tillhör omvändelsen” (Matt. 3:8; Luk. 3:8). Johannes döparen utropade att yxan redan var satt till roten på träden, och att varje träd som inte bär god frukt skulle bli nerhugget och kastat i elden (Matt. 3:10; Luk. 3:9). När folket hörde detta, frågade de Johannes vad de skulle göra. Johannes gav dem i de följande verserna exempel på vad de skulle omvända sig från (Luk. 3:10-14).

I Jesu undervisning

Omvändelse var ett centralt tema i Jesu undervisning. Han konfronterade människor med att säga: ”Omvänd er och tro evangelium!” (Mark. 1:15). Det står klart från Jesu undervisning, att när han uppmanade människor att omvända sig, så menade han mer än att de bara skulle förändra sitt sätt att tänka om honom. I Lukas 10:13 sa han: ”Ve dig Korasin! Ve dig Betsaida! Ty om de kraftgärningar som har utförts i er hade utförts i Tyrus och Sidon, skulle de för länge sedan ha ångrat sig (omvänt sig, David Hedegårds översättning) och suttit i säck och aska.” Detta visar tydligt att omvändelse är mer än ett förändrat sätt att tänka. Det är en förvandling i hjärtat som medför ett förändrat liv. Jesus gav ett annat exempel i Lukas 11:32, när han talade om hur folket i Nineve omvände sig. De ändrade inte bara sitt sätt att tänka, utan vände sig bort från sina synder (jfr. Jona 3:1-10). Han sa att de vid domen ska träda upp mot detta släkte därför att de omvände sig, i motsats till många av dem som lyssnade på Jesus. I Matt. 18:3 sa Jesus, när lärjungarna hade tvistat om vem som var den störste: ”Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.” Jesus sa här att om inte människor vänder om (förändras) och blir som små barn, så kan de inte komma in i himmelriket. Detta innebär att man vänder om från att vara högmodig till att bli ödmjuk (Matt. 18:4; jfr. Ordspr. 3:33-34; Jak. 4:6).

Jesus kom inte för att kalla rättfärdiga till omvändelse utan syndare (Luk. 5:32). När han sa detta använde han ordet *rättfärdiga* ironiskt om de självrättfärdiga fariséerna, som inte vill vända om. Det

är uppenbart av redogörelserna i evangeliet, att Jesus inte bara kallade syndare till att tänka på ett annat sätt om honom. Han manade dem också att vända om till honom från den inriktning de hade i livet. Efter att Jesus hade uttalat sina verop över Korasin, Betsaida och Kapernaum för att de inte omvände sig (Matt. 11:20-24), gav han en inbjudan till människorna: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt och min börda är lätt" (Matt. 11:28-30). Här uppmanar Jesus judarna, som var under lagen och försvarade lagiskhet, att vända om 180 grader från sin börda av lagiskhet och synd och att komma till honom, men han stannade inte där. Han bad dem också att byta ut sin börda mot hans ok, som gav uttryck åt hans herravälde och lärjungaskap. (15)

I Lukas 13:1 fick Jesus höra om några galileer vilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer. Jesus svarade:

Menar ni att alla dess galileer var större syndare än alla andra galileer, eftersom de fick utstå detta? Nej, säger jag er, men om ni inte omvänder er, kommer ni alla att gå under som de. Eller de arton som dödades när tornet i Siloam föll ner över dem, menar ni att de var större syndare än alla andra invånare i Jerusalem? Nej, säger jag er, men om ni inte omvänder er, kommer ni alla att gå under på samma sätt (Luk. 13:2-5).

Här uppmanar Jesus tydligt sina åhörare att omvända sig från sina synder. Dessutom fortsatte Jesus att förklara sina ord med en liknelse om fikonsträdet som inte bar någon frukt. När dess ägare såg detta, lät han det stå kvar ännu ett år, med påbudet att det skulle huggas ner om det inte bar någon frukt (Luk. 13:6-9). Utan att helt förvränga Bibeln, är det omöjligt att tänka sig något annat, än att Jesu åhörare skulle omvända sig från sina synder och bära den frukt som hör till omvändelsen.

Även om ordet omvändelse inte används i bergspredikan, är den ett av de ställen där Jesus tydligast undervisar om omvändelse. I Matt. 7:13-14 sa han: "Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många

som går fram på den. Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den." Detta är en uppmaning att gå in genom den trånga porten och att vandra på den smala vägen. Alla människor är på "motorvägen till helvetet", och uppmanas att vända om och gå in på den smala vägen. I Luk. 13:24 sa Jesus: "Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag er, skall försöka komma in men inte kunna det." Ordet för kämpa är *agonizomai*, som används i Joh. 18:36 för att kämpa (NKJV: Strida) och i 1 Kor. 9:24-25 innebär det att tävla för att försöka vinna en löpartävling. Detta innebär tydligt omvändelse. Jesus fortsatte i sin predikan att tala om den sant kristne som kommer att kännas igen på sin frukt, och att varje träd som inte bär god frukt blir nerhugget och kastat i elden (Matt. 7:15-20). Sann omvändelse kommer att kännetecknas av ett förändrat liv. Ingen blir frälst genom gärningar, men sann tro kommer att medföra gärningar, därför att tron utan gärningar är död (Ef. 2:8-10; Jak. 2:26). Det är uppenbart av det som följer i detta avsnitt, att många själva tror att de är frälsta, när de är på väg till helvetet. Jesus sa:

Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja. Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa! (Matt. 7:21-23).

Jesus undervisade också principen om omvändelse i liknelser. I liknelsen om såningsmannen talade han om människors gensvar på Guds ord. Jesus själv uttydde liknelsen (Matt. 13:18-23; Mark. 4:13-20; Luk. 8:11-15). Han sa att säden representerade Guds ord (Luk. 8:11). Det finns fyra jordmåner som representerar gensvaret i åhörarnas hjärtan. Omedelbart efter att den första typen av åhörare hade lyssnat på budskapet, kom djävulen och tog bort ordet ur deras hjärtan, så att de inte kunde tro och bli frälsta (Luk. 8:12). Den andra typen av åhörare hade en ytlig tro och föll av när frestelser kom (Luk. 8:13). Den tredje typen av åhörare var inte villiga att betala priset för

lärjungaskap och bar aldrig någon mogen frukt, och visade därmed att de inte var sant troende (Luk. 8:14). Bara den sista jordmånen visade sig vara en sant omvänd och var den enda som bar frukt (Luk. 8:15; jfr. Matt. 7:16-23).

I Matt. 13:44-46 berättade Jesus liknelsen om skatten och pärlan. I berättelsen om den gömda skatten fann en man en skatt i en åker, gömde den igen, och sålde allt han ägde för att köpa åkern. I liknelsen om pärlan sökte en köpman efter vackra pärlor, och när han fann en som var mycket dyrbar, sålde han allt för att köpa den. Den klassiska tolkningen av detta avsnitt är som MacArthur har förklarat:

Båda liknelserna klargör samma sak. En syndare som inser himmelrikets ovärderliga rikedom, kommer med glädje att avstå från allt annat som han håller fast vid, för att få den. Underförstått är den motsvarande sanningen också uppenbar. De som håller fast vid sina jordiska skatter går miste om himmelrikets långt större rikedomar. (16)

Men de som bestrider den historiska, klassiska uppfattningen om omvändelsen förnekar denna betydelse, genom att säga att mannen som fann skatten och köpmannen som fann pärlan är Kristus. Detta är att läsa in för mycket i texten. Angående detta har MacArthur sagt:

För det första sägs det inte i liknelsen att åkern är världen...För det andra bestrider Scofield (en förespråkare för frälsning utan omvändelse från synd) den klassiska tolkningen av dessa liknelser, därför att han försöker läsa in för mycket i dem...För det tredje och allra viktigaste framställde Jesus dessa liknelser för att uppenbara himmelrikets mysterier - inte för att förklara försoningen. (17)

I Luk. 15 kom publikaner och syndare för att lyssna på Jesus, vilket ledde till klagomål från fariséerna och de skriftlärda. För att avslöja deras hyckleri och självrättfärdighet, berättade Jesus tre liknelser om Guds inställning till syndare som omvänder sig. Jesus avslutade den första liknelsen om det förlorade fåret med orden: "Jag säger er: På samma sätt blir det glädje i himlen över en enda syndare

som omvänder sig - inte över nittionio rättfärdiga som ingen omvändelse behöver" (Luk. 15:7). Nästa liknelse om det borttappade myntet avslutas med att "det blir glädje ibland Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig" (Luk. 15:10). Slutligen belyser liknelsen om den förlorade sonen tydligt hur denne omvände sig från sina synder och återvände till fadern, som väntade på att han skulle komma tillbaka (jfr. med liknelsen i Matt. 21:28-31). Detta står i stark motsats till den äldre sonen (som illustrerar fariséerna och de skriftlärd), som visade sitt hårda och icke-pånyttfödda hjärta i sin inställning mot sin bror och far.

I Jesu möte med människor

Vid ett tillfälle kom en rik ung man och frågade Jesus vad han skulle göra för att ärva evigt liv (Mark. 10:17). De flesta predikanter i vår tid skulle bara ha bett honom att upprepa en kort bön. Vad gjorde Jesus? Han uppmanade honom att vända sig bort från sin gud, sina rikedomar, och att sedan komma och följa honom. Mannen gick bedrövad sin väg, p.g.a. att han hade många tillgångar (Mark. 10:21-22). Wayne Grudem sa: "Jesus sätter genomgående fingret på det område av synd, som har störst inflytande i en människas liv." (18) Efter att mannen hade visat hur han reagerade sa Jesus: "Hur svårt är det inte för dem som är rika, att komma in i Guds rike!" (Mark. 10:23). Den rike unge mannen står i motsats till en annan rik man, Sackeus, som tydligt visade omvändelsens frukt genom att säga: "Herre, hälften av vad jag äger ger jag åt de fattiga, och om jag har bedragit någon, ger jag honom fyrdubbelt tillbaka" (Luk. 19:8). Jesus svarade: "I dag har frälsning kommit till denna familj, eftersom också han är en Abrahams son. Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat" (Luk. 19:9-10). I ett annat avsnitt sa Jesus: "Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den ene och se ner på den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon" (Luk. 16:13). När Jesus kallade på en tredje rik man, som hette Matteus och Levi, sa han till honom "följ mig!", och han lämnade omedelbart tullhuset och sin möjlighet till inkomst och följde Jesus (Luk. 5:27-28). Så var också fallet när Jesus sa till Petrus, Andreas, Jakob och Johannes att följa honom. Omedelbart lämnade

de allt och följde honom (Matt. 4:19-22: Luk. 5:11). När de som anklagade kvinnan som hade begått äktenskapsbrott hade gått därifrån, uppmanade Jesus henne att "gå och synda inte mer" (Joh. 8:11). Innebär inte detta omvändelse?

Ingen skillnad mellan en sant troende och en lärjunge

Nutida förkunnelse (1900-talet) har börjat att skilja mellan en troende och en lärjunge. Detta är något helt främmande för Jesus. När han gav lärjungarna deras uppdrag, sa han inte till dem att gå ut i hela världen och göra människor till troende och sedan om de är överlåtna, att göra dem till lärjungar. Jesus sa till dem:

Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut (Matt. 28:19-20).

När Jesus talade om lärjungaskap riktade han sig ibland till de tolv som i Matteus 10, men ofta talade han till stora skaror av människor som inte var pånyttfödda. I Luk. 14:25-34 utmanade han folkskarorna med att säga att de inte kunde vara hans lärjungar, om de inte satte honom före sina familjer och sina egna liv. Jesus fortsatte med att säga till dem, att de skulle beräkna kostnaden, för att se om de var redo att bli hans lärjungar. Detta gjorde han genom två berättelser. Den ena handlade om en man som gjorde en beräkning, om han kunde ha råd med att bygga ett torn och den andra om en kung som gjorde en beräkning om han kunde vinna ett krig. Efter att folket fått höra dessa två berättelser, sa Jesus: "På samma sätt kan ingen av er vara min lärjunge, om han inte avstår från allt han äger" (Luk. 14:33). Om det finns två steg i det kristna livet, skulle inte Jesus ha sagt detta till den stora skaran av människor som inte var omvända. I Mark. 8:34-38 sa Jesus till folkskarorna:

Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig. Ty den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han

skall rädda det. Vad hjälper det en människa att hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Och vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ? Den som skäms för mig och mina ord i detta trolösa och syndiga släkte, för honom skall också Människosonen skämmas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna.

Denna undervisning står i stark motsats till dagens förkunnelse, där detta att ta sitt kors på sig anses vara ett andra steg i den kristna vandringen. Jesus sa här till sina åhörare, att de var tvungna att förneka sig själva och ta sina kors på sig och följa honom för att de skulle kunna bli frälsta (jfr. Mark. 8:35-37). Vid denna tiden förstod inte människor att Jesus måste dö. Korset var ett avrättningsredskap, så man uppfattade detta som att dö till sig själva, vilket tydligt visar på omvändelse. I parallellstället i Luk. 9:23 talas om att ta sitt kors varje dag. Markus talade inte om ett andra steg i den kristnes liv, utan om frälsning.

Detta innebär inte att alla som kallas lärjungar i Bibeln var sant pånyttfödda troende (Joh. 6:60-66). Det finns i Bibeln också många exempel på bekännare som trodde på Jesus, men inte till frälsning (t. ex. Matt. 7:21-23; Luk. 8:13; Joh. 2:23-24; 8:31-32).

Ett svar på argumenten ifrån Johannes evangeliet

De som opponerar sig mot den klassiska uppfattningen om omvändelse, har som sitt främsta argument Johannes evangelium, där ordet omvändelse aldrig nämns. I Joh. 20:31 står det skrivet: "...för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att ni genom tron skall ha liv i hans namn." (19) Om Johannes hade menat att det inte var nödvändigt att vända om för att bli frälst, skulle han stå i strid med de andra evangelierna. Även om ordet omvändelse aldrig används i Johannes, är tanken på omvändelse tydlig i boken.

Omvändelse förutsätts i Joh. 3:19-21, där Jesus säger att människor kommer från mörkret till ljuset, och likaså efter att Jesus hade gjort den lame frisk: "Se, du har blivit frisk. Synd inte mer, så att inte något värre drabbar dig" (Joh. 5:14). Dessutom uppmanar Jesus äktenskapsbryterskan att "gå, och synda inte mer!" (Joh. 8:11). I Joh. 10:26-28 undervisade Jesus att den egenskap som hans får

har, är att de lyssnar till hans röst och följer honom, vilket exemplifieras i Joh. 12:25-26, där han sa: "Den som älskar sitt liv förlorar det, och den som hatar sitt liv i den här världen, han skall bevara det och finna evigt liv. Om någon vill tjäna mig, skall han följa mig, och där jag är kommer också min tjänare att vara. Om någon tjänar mig, skall min Fader ära honom."

John F. MacArthur har sagt:

Att säga att Johannes manade till en tro som exkluderade omvändelse, är att grovt misstolka apostelns uppfattning, om vad det innebär att vara en troende. Även om Johannes aldrig använder omvändelse som ett verb, är verben som han använder ännu starkare. Han undervisar att alla troende älskar ljuset (3:19), kommer till ljuset (3:20-21), lyder Sonen (3:36), tillämpar sanningen (3:21), tillber i Ande och sanning (4:23-24), ärar Gud (5:22-24), gör goda gärningar (5:29), äter Jesu kropp och dricker hans blod (6:48-66), älskar Gud (8:42; jfr. 1 Joh. 2:15), följer Jesus (10:26-28) och håller Jesu bud (14:15). Dessa tankar sammanfaller knappast med en frälsning utan omvändelse från synd! De förutsätter alla omvändelse, överlåtelse och en längtan att lyda. (20)

Aposteln Johannes använde på ett annat ställe ett helt brev (1 Joh.) för att undervisa om frälsningsvisshet (5:13). I detta brev är beviset för att någon har blivit en sant troende en förändrad livsstil, vilket klart visar att omvändelse är en förutsättning för att bli frälst (1:6, 8; 2:3-6; 3:3; 3:14, 18-19, 24; 4:13; 5:18).

I Apostlagärningarna

Apostlagärningarna som framställer församlingens äldsta historia och dess utbredning, har som sitt centrala ämne apostlarnas förkunnelse om uppståndelsen och att människor skulle omvända sig från sina synder till den uppståndne Kristus. När Petrus predikade på pingstdagen förkunnade han Messias uppståndelse och tillrättavisade skarpt folket som hade korsfäst Jesus, så att de blev överbevisade

och frågade: "Vad skall vi göra?" (Apg. 2:36-37). Petrus svar blev: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva." (Apg. 2:38).

I Apostlagärningarna 3 gick Petrus och Johannes in i templet efter att den lame mannen blivit frisk. Petrus förkunnade för människorna om uppståndelsen och tillrättavisade dem skarpt för att de varit delaktiga i dödandet av Jesus (Apg. 3:13-15). Dessutom uppmanade han dem att vända om från sina synder till Messias (Apg. 3:19, 26). Några dagar senare hade mer än fem tusen män omvänt sig (Apg. 4:4). Vad innebar deras omvändelse? Geisler har sagt följande:

Dessa hängivna traditionsbundna judars osannolika omvändelse på en enda natt från en religion som innebar att man höll lagen, firade sabbaten och frambar offer, till något som förkastade allt detta, när de blev efterföljare till Jesus Kristus, kan bäst förklaras genom att de fick möta den uppståndne Kristus. (21)

För dessa judar innebar det en radikal omvändelse, som kunde medföra att de blev utsparkade från sina synagogor, att de riskerade att förlora sina arbeten, och omedelbart kunde bli utsatta för förföljelse, som skulle kunna kosta dem deras egna liv (jfr. Joh. 9:22; 16:2). Detta inträffade i den hårda förföljelsen som kom, så att alla utom apostlarna skingrades över Judeen och Samarien (Apg. 8:1). Följden av detta blev att evangeliet fördes längre bort och att Gud skänkte "också åt hedningarna den omvändelse som ger liv" (Apg. 11:18).

Efter aposteln Paulus radikala omvändelse gick han från stad till stad och förkunnade, att människor skulle omvända sig och tro på den uppståndne Messias. I Lystra t. ex. predikade han "att ni skall omvända er från dessa avgudar till den levande Guden (Apg. 14:15), och i Aten utmanade han avgudadyrkarna med att säga: "Gud har länge haft overseende med okunnighetens tider, men nu befäller han människorna att de alla och överallt skall omvända sig" (Apg. 17:30). Att påstå att Paulus bara bad avgudadyrkarna att omvända sig angående Kristus är inte Bibliskt välgrundat. Paulus talade naturligtvis om att de var tvungna att omvända sig från sin syndiga

avgudadyrkan. En hindu, t. ex., kan inte bli frälst om han bara lägger Jesus till sina övriga gudar. När Paulus utfrågades av Agrippa, sa han till Agrippa att Gud hade sänt honom till hedningarna för att han skulle "öppna deras ögon, så att de vänder från mörker till ljus, från Satans makt till Gud. Så skall ni genom tron på mig (Jesus) få syndernas förlåtelse och arvslott bland dem som är helgade" (Apg. 26:18). Paulus förklarade vidare att han hade predikat att judar och hedningar "skall ångra sig och omvända sig till Gud och göra sådana gärningar som hör till omvändelsen" (Apg. 26:20). Detta står i total motsats till förkunnelsen i vår tid.

I olikhet med uppfattningen om frälsning utan omvändelse från synd, undervisar Apostlagärningarna tydligt att omvändelse från synd är nödvändig för att bli frälst, och uppmanar oomvända människor att vända sig bort från deras synder och på samma gång vända sig till Kristus, som deras enda hopp för att bli frälsta (Apg. 3:26; 8:22; 14:15; 15:3; 26:18, 20).

De som bestrider att Apostlagärningarna ställer omvändelse som ett villkor för frälsning, använder ofta Apg. 16:31 som ett argument för att tro är det enda som behövs för frälsning. I Apostlagärningarna 16:30 frågade fångvaktaren i Filippi, efter att han försökt att ta sitt eget liv: "Ni herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?" De svarade: "Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj" (Apg. 16:31). Även om ordet omvändelse inte nämns i texten, förstod mannen tydligt följderna av att bli kristen (Apg. 16:16-27), eftersom han hade gett upp, och bara var ett par minuter från att begå självmord. Vers 32 förklarar att Paulus och Silas fortsatte att dela med sig om frälsningen för honom, och med sina gärningar bevisade fångvaktaren att hans omvändelse var äkta (Apg. 16:33-34). (22) Tidigare i Apostlagärningarna när Petrus fick samma fråga, uppmanade han sina åhörare att omvända sig (Apg. 2:37-38).

I Breven

Nödvändigheten av omvändelse från synden för att bli frälst, är inte bara något som undervisas i Evangelierna och Apostlagärningarna, utan det bekräftas också i Breven. I Rom. 2:4-5

sa Paulus att det är Guds godhet som för till omvändelse, och att det är genom sina obotfärdiga (*ametanoeton*) hjärtan som människor samlar på sig vrede på domens dag. Romarbrevet undervisar också att helgelse inte kan åtskiljas från rättfärdiggörelse, utan kommer att vara ett naturligt utflöde efter att en människa har blivit född på nytt (Rom. 6:1-2, 6-8, 17-18; 8:8-9, 29-30, jfr. 1 Kor. 1:2; 6:11; Hebr. 10:14; 12:14).

När Paulus skrev 2 Korintierbrevet, var han medveten om att det fanns oomvända människor i församlingen. Därför bad han korintierna att: "Pröva er själva om ni lever i tron, pröva er själva! Eller vet ni inte med er att Jesus Kristus är i er? Gör ni inte det, består ni inte provet" (2 Kor. 13:5). Tidigare i 2 Kor. 12:20-21 hade han visat, att han var rädd för att vissa av dem inte hade omvänt sig från sina avskyvärda synder. En del av dessa hade Paulus nämnt om tidigare i 1 Kor. 6:9-10, och sagt att de som utövar dem inte kommer att ärva Guds rike. I 2 Kor. 7:9-10 sa Paulus:

Men nu gläder jag mig, inte därför att ni blev sorgsna utan därför att er sorg ledde till att ni ångrade er. Det var ju efter Guds vilja som ni blev bedrövade, och därför har ni inte lidit någon skada genom oss. Ty en sorg efter Guds vilja för med sig en ånger som man inte ångrar och *som leder* till frälsning. Men världens sorg leder till död.

Detta talar inte nödvändigtvis om en ånger som leder till frälsning, utan mer troligt om korintiernas omvändelse i fråga om deras inställning till Paulus. Likväl visar det att sorg efter Guds vilja medför omvändelse som leder till frälsning.

I sitt första brev till tessalonikerna talade Paulus om hur de omvände sig "till Gud, bort från avgudarna, för att tjäna den levande och sanne Guden" (1 Tess. 1:9) och i 2 Tim. 2:25 talade han om omvändelse som en gåva (grek. *doe*) från Gud. Paulus räknade också på många ställen upp sådant som medför, att de som utövar detta inte kommer att ärva Guds rike (Rom. 1:28-32; 1 Kor. 6:9-10; Gal. 5:19-21; Ef. 5:5; Fil. 3:17-19; jfr. Upp. 21:8), vilket uttrycker att omvändelse från synden är ett villkor för att bli frälst.

Många av böckerna i Nya testamentet (Hebreerbrevet, Jakob, 2 Petrus, 1 Johannes, Judas) är fyllda med varningsställen för att förmana "troende" att pröva om de verkligen är frälsta, och om de inte är det, att vända om. Som vi ser ovan av exemplet i första Johannes brevet, är tecknet på att någon har blivit en sant troende en förändrad livsstil. Petrus uppmanade i 2 Petr. 1:10 sina läsare att göra sin kallelse och utkorelse fast. Han sa också att Herren "inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig" (2. Petr. 3:9).

I Uppenbarelseboken beskrev Aposteln Johannes reaktionen hos dem som fick ta emot domens plågor, att de

omvände sig ändå inte från sina händers verk så att de upphörde med att tillbe onda andar och avgudabilder av guld, silver och brons, sten och trä, som varken kan se eller höra eller gå. Och de ångrade inte sina mord och sin svartkonst, sin otukt och sina stölder" (Upp. 9:20-21).

De omvände sig inte heller för att ge Gud äran (Upp. 16:9) eller från sina gärningar (Upp. 16:11). Som vi har sett i Breven är det något främmande att tala om omvändelse till Kristus men inte från synd. I det ögonblick som en syndare vänder sig till Kristus, vänder han sig också bort från den synd som han håller fast vid (detta innebär inte att en syndare ska städa upp sitt liv innan han kan komma till Kristus).

Sann tro kommer att medföra uthållighet och en förändrad livsstil

Det är uppenbart att Bibeln inte talar om frälsning genom gärningar, som de romerska katolikerna förkunnar. Men tron utan gärningar är död. Jakob påvisar i sitt brev att "liksom kroppen utan ande är död, så är tron utan gärningar död" (Jak. 2:26). Om tron inte resulterar i en förändrad livsstil är den en falsk tro. Kristus "har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all laglöshet och rena åt sig ett egendomsfolk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar" (Titus 2:14). Kristna är frälsta av nåd (Ef. 2:8-9) och skapade i Kristus till

goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem” (Ef. 2:10). Bibeln är tydlig med att om någon har blivit född på nytt, så kommer han att bära frukt, och om han inte gör det, är det ett tecken på att han inte är en sant troende (Matt. 7:15-20; 13:23; 21:4; Luk. 3:9; 6:43-44; 8:14-15; 13:1-9; Joh. 15:1-16; Rom. 6:22; 7:4; Gal. 5:22-23). Detta innebär inte att en sann kristen inte kan snava och falla, men om han gör det, kommer han inte ständigt att förbli i detta tillstånd. Sanna kristna blir med Guds makt bevarade genom tro (1 Petr. 1:3-5; jfr. Joh. 10:27-29; 1 Kor. 1:8-9; Fil. 1:6; 1 Tess. 5:24; Judas 24) och kommer att visa uthållighet till slutet (Kol. 1:21-23; Hebr. 3:6, 14). Bibeln är också full av falska bekännare som inte hade en sann tro (t. ex. Matt. 7:21-23; Luk. 8:11-15; Joh. 6:60-66; Apg. 8:13; 1 Joh. 2:19; Judas 19). Detta innebär inte att Bibeln undervisar om en syndfrihetslära (1 Joh. 1:8). När en sann kristen syndar, kommer den helige Ande inom honom att bli bedrövad (Ef. 4:30) och han kommer att bli tuktad av Gud (Hebr. 12:7-8).

De som bestrider att det är nödvändigt att vända om för att bli frälst, delar vanligtvis upp kristna i köttsliga och andliga. Doktrinen om den köttslige kristne är en ny lära, som går ut på att en kristen kan bli frälst utan att bära någon frukt och utan att ha en förändrad livsstil. Denna doktrin uppstod i början av 1900-talet (23) och framställdes av Lewis Sperry Chafer i *He That is Spiritual*. (24) Hela doktrinen är byggd på en missuppfattning av 1 Kor. 2:14-3:3. I 3:1-3 sa Paulus till korintierna:

Bröder, själv kunde jag inte tala till er som till andliga människor utan som till köttsliga människor, spädbarn i Kristus. Mjök gav jag er att dricka. Fast föda fick ni inte. Den tålde ni ännu inte, och det gör ni inte nu heller, eftersom ni fortfarande är köttsliga. Så länge det råder avund och strid bland er, är ni då inte köttsliga och lever som alla andra?

I 1 Korintierbrevet tillrättavisade Paulus korintierna för att de uppförde sig köttsligt (på ett icke-kristet sätt), men detta är inte ett tillstånd i vilket den kristne förblir ständigt, för om han gör det, är det ett tecken på att han inte är född på nytt. Att påstå något annat är främmande för Bibeln. Alla troende är andliga (Rom. 8:9), annars är de inte födda

på nytt, men de kan fortfarande uppföra sig på ett köttsligt sätt. Paulus gör i Romarbrevet 8 en klar åtskillnad mellan den andlige (pånyttfödde) och den köttslige (icke-pånyttfödde). (25) Han sa: "De som följer sin syndiga natur kan inte behaga Gud. Ni däremot lever inte efter köttet utan efter Anden, eftersom Guds Ande bor i er. Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom" (Rom. 8:8-9). Att påstå att en människa kan vara född på nytt, och leva ett helt liv utan att bära någon frukt är fullständigt i motsats till Bibeln, som lär att utan helgelse kommer ingen att se Herren (Hebr. 12:14). Om en sann kristen uppför sig på ett köttsligt sätt, kommer han under Guds tuktan (Hebr. 12:3-11).

Sammanfattning av hur man behandlat omvändelse i kyrkohistorien

De som bestrider att omvändelse från synd är en nödvändighet för att bli frälst, anklagar ofta dem som predikar omvändelse för att vara lagiska, och betonar reformatorernas uttalande om *sola fide* (enbart tro). (26) Men det är inte det som reformatorerna menade. Luther, Kalvin, Zwingli och den följande generationen av reformatorer gick alla emot den romersk katolska undervisningen om frälsning genom gärningar. De hävdade att en människa blir rättfärdig enbart genom tro oavsett gärningar (Rom. 4:5), men att en sann tro kommer att resultera i ett förändrat liv, därför att tron utan gärningar är död. Det är också detta som de tidiga kyrkofäderna undervisade från generationen efter apostlarna till Augustinus. Efter Augustinus gick församlingen in i det romersk katolska mörkret genom medeltidens mörkaste århundraden, tills ljuset bröt fram vid reformationen när Bibelns doktrin om rättfärdiggörelse återupptäcktes. (27) Att påstå att förkunnelsen om omvändelse är lagiskhet, är att anklaga församlingen genom hela dess historia att vara lagisk. Förkunnelsen om omvändelse och att en sant pånyttfödd troende kommer att göra goda gärningar, har alltid varit det som den sanna församlingen förkunnat. MacArthur har med rätta skrivit: "Faktum kvarstår att före detta århundrade och uppkomsten av Chafer-Scofield-dispensationalismen, har inga framstående teologer eller pastorer någonsin anammat lärosatserna om frälsning utan omvändelse." (28)

De som bestrider förkunnelsen om omvändelse finner knappast något stöd i kyrkohistorien och lanserar faktiskt en ny lära!

En mening till att återvända till den historiska, klassiska uppfattningen om omvändelse

Varför är skilsmässor, aborter och omoral nästan lika vanligt inom församlingen som utanför den? Varför återvänder åttio till nittio procent av dem som gör en bekännelse av tro på ett möte aldrig till församlingen igen? (29) Trenden inom den sökarvänliga rörelsen är att ta bort allting som är stötande från evangeliet, och därigenom ta bort själva dess själ. I vår tid framställer vi inte evangeliet på samma sätt som Jesus, apostlarna och de heliga genom hela församlingens historia har förkunnat det. Standardmodellen för hur man ska presentera evangeliet i dagens kyrkor, är att ta bort allting som är stötande och försöka att manipulera människor att avgöra sig för Kristus "medan alla ögon är slutna." Detta görs genom att vädja till människors känslor med softad musik i bakgrunden och ett sätt att uttrycka sig som är präglad av försäljarmentalitet, för att få de oomvända att upprepa en bön och som ett tecken på detta lyfta sina händer. Dessa människor får sedan en falsk förvissning om att de är frälsta. Detta är så obibliskt som det kan bli! Den s.k. frälsningsbönen finns inte nämnd i Bibeln. Vissa citerar Rom. 10:8-10 för att försvara den, men munnens bekännelse är bara en reaktion på att den nyomvända personen har blivit rättfärdiggjord (jfr. Rom. 10:14). Denna bekännelse är inte ett verk av predikanten utan av den helige Ande (1 Kor. 12:3, jfr. 1 Joh. 4:2).

Apostlarna, Jesus och de heliga genom hela kyrkohistorien har alltid predikat om lag, synd och helvete, och uppmanat människor att vända om från sina synder till Jesus, som deras enda hopp för att bli frälsta. De manipulerade inte människor, utan lämnade dem för att den helige Ande skulle verka i dem! Varför litar inte predikanter på att den Ende som är värd att lita på ska utföra verket? Varför måste de manipulera människor till falska bekännelser som inte kommer att bestå? Leonard Ravenhill sa: "Vi predikar ett behagligt evangelium i vår tid, och gör det så smärtfritt som vi kan. Och allt vi gör är att vi ger

människor en spruta så att de somnar, för att de ska komma till helvetet fortare. Vi behöver förkunnelse som varnar för risken att gå (evigt) förlorad i det brinnande Gehenna. (30) Botemedlet för församlingen är inte en ny metod för att förbättra sig själv eller en lista på "hur man gör det" ("How to"), utan att vi vänder åter till den Bibliska förkunnelsen om omvändelse. Kristna borde omvända sig från att predika ett falskt evangelium och återvända till sina Biblar!

AVSLUTNING

Det är märkligt att någon kan komma till slutsatsen att Bibeln inte undervisar att omvändelse från synd är nödvändig för att man ska bli frälst, när beviset för det är så uppenbart. Frågan är om de inte vill att Bibeln ska ha denna undervisning? Både Gamla och Nya testamentet undervisar att omvändelse är en gudomlig nåd, genom vilken Gud vänder människor bort från synden till sig själv. (Ps. 80:7; Jer. 31:18; Apg. 5:31; 11:18; 2 Tim. 2:25) och på samma gång att människan vänder sig bort från synden till Gud (Jes. 55:7; Hes. 33:9-11; Luk. 13:1-9; Apg. 3:26; 8:22; 14:15; 26:18, 20; 1 Tess. 1:9). Det är omöjligt att tala om att man vänder sig till Gud, utan att man vänder sig bort från något annat.

Genom att ta bort omvändelsen från evangeliet har församlingen gjort sig skyldig till att förkunna ett annat evangelium, som ger människor falsk frälsningsvisshet. J. I. Packer har med rätta sagt:

Kallelsen till omvändelse var den viktigaste och grundläggande maningen i förkunnelsen hos Johannes döparen (Matt. 3:2), Jesus (Matt. 4:17), de tolv (Mark. 6:12), Petrus på pingstdagen (Apg. 2:38), Paulus till hedningarna (Apg. 17:30; 26:20), och den förhärligade Kristus till fem av de sju församlingarna i Asien (Upp. 2:5, 16, 22; 3:3, 19). (31)

Den västerländska kyrkan bör omvända sig och återvända till den Bibliska undervisningen om omvändelse, för annars kan dess ljusstake bli flyttad (Upp.2:5). Församling, var beredd "ty tiden är inne

för domen, och den börjar med Guds hus. Men om den börjar med oss, vad skall då slutet bli för dem som inte lyder Guds evangelium?” (1 Petr. 4:17).

Daniel Norén

Noter:

1. A.W. Tozer, *The best of A.W. Tozer*, bok 2 (Camp Hill, PA: Christian Publications, 1995), 116.
2. Om inte annat anges kommer Svenska Folkbibeln 98 att användas genomgående i denna avhandling.
3. Lewis Sperry Chafer, The Saving Work of the triune God,” *Bibliotheca Sacra Volume 107* , Dallas Theological Seminary (okt-dec 1950); 396.
4. John F. MacArthur, *The Gospel According to the Apostels* (Nashville: Nelson Books, 1993, 2000), 196. Används med tillstånd från Thomas Nelson, Inc.
5. Charles C. Ryrie, *So Great Salvation* (Chicago: Moody Publisher, 1997), 87. Används med tillstånd från Moody Publisher.
6. Zane Hodge, *Absolute Free* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 1989), 146. Används med tillstånd från Zondervan, <http://www.zondervan.com>
7. Wayne Grudem, *Systematic Theology* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 1994), 713. Används med tillstånd från Zondervan, <http://www.zondervan.com>
8. Augustus Hopkins Strong, *Systematic Theology*, (Bellingham, Wa.:Logos Research Systems, Inc., 2004, c1886), 829.
9. Grudem, *Systematic Theology*, 713.
10. R. Laird Harris red. *Theological Wordbook of the Old Testament* (Chicago: Moody Publisher, 1980), s.v. ”1344” av Marvin L Wilson. Används med tillstånd av Moody Publisher.
11. W.E. Vine, Merril F. Unger and William White, *Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: T. Nelson, 1996), 2:525, används med tillstånd av Thomas Nelson, Inc.
12. Spiros Zodhiates, *The Complete Word Study Dictionary: New Testament* , elektronisk utg. (Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000, c1992, c1993, s.v. ”G3340.” Används med tillstånd av AMG Publishers.

13. Kenneth S. Wuest, *Wuest's Word Studies from the Greek New Testament* (Grand Rapids: Eerdmans, 1997, c1984), Studies in the Vocabulary of the Greek New Testament, 28. Används med tillstånd av Eerdmans.
14. Louis Berkhof, *Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1988, c1939, c1941, 481. Används med tillstånd av Eerdmans.
15. John F. MacArthur, *The Gospel According to Jesus* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1944, c1988), 118-120. Används med tillstånd av Zondervan, <http://www.zondervan.com>
16. MacArthur, *The Gospel According to Jesus*, 142.
17. MacArthur, *The Gospel According to Jesus*, 143.
18. Grudem, *Systematic Theology*, 716.
19. Ryrie, *So Great Salvation*, 88.
20. MacArthur, *The Gospel According to the Apostels*, 63.
21. Steven L. Cox och Kendell H. Easley, *Harmony of the Gospels* (Nashville: Holman Bible Publishers, 2007), s.v. "The Resurrection of Jesus Christ," av Norman L. Geisler, 332. Används med tillstånd.
22. MacArthur, *The Gospel According to the Apostels*, 66.
23. MacArthur, *The Gospel According to Jesus*, 30.
24. Lewis Sperry Chafer, *He That is Spiritual*, rev. utg. (Grand Rapids: Zondervan, 1967, c1918), 19-21. Används med tillstånd av Zondervan, <http://www.zondervan.com>
25. MacArthur, *The Gospel According to the Apostels*, 106-107.
26. Hodge, *Absolutely Free*.
27. MacArthur, *The Gospel According to Jesus*, 257.
28. MacArthur, *The Gospel According to the Apostels*, 241.
29. Ray Comfort, *Hell's Best Kept Secret*, <http://www.livingwaters.com/helps/HellsBestKeptSecret.pdf>
30. Sermon index, s.v. "Leonard Ravenhill."
<http://www.sermonindex.net/modules/myalbum/viewcat.php?op=&cid=27> (framtagen 13 april, 2007).

31. J.I. Packer, *Concise Theology: A Guide to Historic Christian Beliefs* (Wheaton, Ill.: Tyndale House, 1995, c1993), s.v. "Repentance." Används med tillstånd av Tyndale House Publishers, Inc.